

Context

Actualment ens trobem en una triple crisi: patriarcal, ecològica i capitalista. Els tres caps d'aquest monstre destrueixen el benestar de la majoria de la gent per beneficiar-ne uns pocs. Amb tot, llavors de dissidència i resistència germinen amb força per alimentar nous mons.

El patriarcat segueix violentant-nos i menystenint-nos a les dones pel simple fet de ser-ho. En la nostra societat masclista i violenta les dones carreguem amb les cures i patim en els nostres cossos la violència patriarcal. Aquesta mateixa violència institucionalitzada, egoista i mentidera, conjuga la pobresa en femení. El treball essencial de manteniment de la vida que sustenta a tothom està injustament repartit i recau essencialment a l'esquena de les dones. Alhora, és un treball que queda privat de reconeixement tant material com simbòlic. És aquí i contra tot això que els feminismes ens organitzem per qüestionar les relacions materials i de poder actuals i ocupar espais que ens havien estat negats per la dominació masculina. Ho són les lluites pel reconeixement del treball de cures, les vagues del 8M, el 25N, les lluites LGTBI i el fort impuls de canvi que estem visquent.

La terra explotada va a les butxaques d'estómac-agraïts, mentre els pobles que l'habitarem i hi treballem quedem desposseïts. Els rius contaminats menen als mars putrefactes on gent que busca un jornal i un sostre, que a les seves geografies falta, es deixa morir. La gent es veu forçada a desplaçar-se conseqüència de la desposseïció dels recursos, lucre acumulat i capital privilegiador, l'extractivisme vil que asseca llacs, xucla tota riquesa, destrueix boscos, genera pandèmies i només deixa misèria. La crisi climàtica no és desídia d'alguns sinó el patiment real de molta gent, com es veu en el cas de la pandèmia, les migracions, la inseguretat alimentària, les fronteres militaritzades o les guerres pels recursos. No ens resignem, però, a sotmetre els nostres territoris i els nostres cossos al domini del capitalisme. Moviments de justícia ambiental i ecologisme popular lluiten per un repartiment just dels recursos, el reconeixement de la sobirania dels pobles i la fi de la mercantilització de tot. En són exemples la lluita en contra del transvasament de l'Ebre, per la protecció del Montseny, contra megaprojectes com el Circuit de Catalunya o el Quart Cinturó, així com tantes d'altres lluites al país i arreu del món.

Les classes populars seguim sotmeses a la tirania del sou que va acompanyada de l'actual individualisme exacerbant, la destrucció de les xarxes de suport, la pèrdua de força de la lluita sindical i la mentida del progrés i el neoliberalisme de mort. La precarietat i els rendistes, feudalisme contemporani. L'esperit obrer i pagès de Granollers i el Vallès no pot quedar enterrat en la tempesta de sorra del desert on caminem. El nostre territori ve arrelat de la tradició sindical obrera i pagesa, que encara recorda les col·lectivitzacions del 36. No seguirem sotmetent-nos a l'explotació del patró ni a la pèrdua del teixit pagès vallesà ni d'esquena a una història dissident.

A Granollers vivim en un territori on els tres caps del monstre s'expressen sense fàstics. Un territori trinxat per carreteres, contaminació i processos especulatiu. Una pèrdua sostinguda d'activitat industrial en favor de la terciarització de l'economia, la logística i el consumisme. La indústria tèxtil de finals del s. XIX i del XX es troba en desmemòria, i estem ara vivint la deslocalització o tancament de la indústria que quedava deixant moltes famílies desemparades. A més de la pèrdua de l'activitat industrial, l'activitat agrícola s'ha abandonat o transformat en d'altres usos. Són pocs pagesos i pageses que encara treballen les terres, i fan mans i mànigues per competir contra l'agroindústria especulativa. La qüestió és que aquests béns de consum, bé siguin industrials o agroalimentaris, no els deixem de necessitar, però amb aquests processos perdem sobirania en la producció i ens ofeguem en el mercat i la precarietat.

En el desert neoliberal tot és una mercaderia: l'habitatge, la salut, l'educació, les relacions, el "trobar-se"... A Granollers també s'evidencia molta desigualtat, barris com Congost o Can Mònich tenen la meitat de renda mitjana que el Centre. Aquesta desigualtat es fa encara més palesa si mirem també els municipis del voltant, amb unes rendes molt baixes a Canovelles o Bellavista que contrasten amb urbanitzacions amb alt poder adquisitiu com Can Duran i d'altres.

A la ciutat, hi ha més de dos mil pisos buits mentre els processos de construcció especulativa i la dictadura de la propietat privada segueixen expulsant els veïns de casa seva. El moviment popular pel dret a l'habitatge atura desnonaments i assegura l'aixopluc a moltes famílies. La salut a Granollers també està sotmesa als processos de privatització i precarització: serveis i plantes privades a l'hospital pretesament públic que encara es veu afectat per les retallades de pressupost i condicions laborals en mig d'una pandèmia. Només pots sortir per la ciutat si vas a consumir, no hi ha espais dissidents que confrontin les formes mercantilistes que, tristament, vertebraven la ciutat.

Moltes persones que han nascut a altres parts del món i viuen a Granollers són especialment vulnerables al racisme institucional pel fet de no tenir ciutadania. Un 14% dels ciutadans de la vila no tenen ciutadania, situació que redueix els seus drets de representació i invisibilitza problemàtiques. Una ciutat no pot donar l'esquena als seus habitants per motius d'origen, creença, feina, edat o estat de salut.

L'autodeterminació dels pobles és un pas fonamental per assolir múltiples sobiranies i l'avenç social en contraposició a l'atzucac que ofereix l'Estat. Un Estat espanyol hereu del feixisme, encarnat avui en la monarquia i el clientelisme partidista perquè res no canviï. En els darrers anys, el país ha empès amb força un procés popular d'emancipació. La mobilització social massiva del primer d'octubre del 2017 va representar un mandat de força popular per sacsejar totes les institucions que ofeguen la voluntat autodeterminada del poble català. La vaga del 3 d'octubre va seguir l'estel de revolta popular amb l'horitzó d'una independència que desbordi l'estat i ho alliberi tot. Conseqüència d'aquest embat, centenars de persones han estat i estan essent represaliades, amb les preses i presos polítics com a figures més visibles.

Tots aquests eixos d'opressió formen part d'una mateixa estructura, és a dir, que no són problemàtiques ni patiments aïllats. Són els caps de la hidra capitalista que surten d'un mateix cos. L'Ateneu Popular La Malgirbada de Granollers neix per enxarxar lluites i sortir de la foscor del patriarcat, el capitalisme, la destrucció ecològica, el racisme, la repressió política, el binarisme de gènere i la manca d'horitzons comuns. A través de l'autogestió, generarem nous aprenentatges, traçarem nous camins i maneres de fer per teixir una comunitat dissident, alegre, organitzada i combativa.

Marc polític

0. Guia “Què fem amb això?”

Des del grup redactor proposem que l'objectiu no sigui només llegir i dir OK sobre el text, sinó que el que hi ha escrit siguin compromisos que prenem en l'horitzó comú a caminar. També que sigui un marc que doni significat a les maneres com fem les coses. És el marc comú de l'Ateneu i el que representa l'espai amb les persones i col·lectius que en formen part. Així doncs, seguint aquesta proposta, hauria de ser entès, esmenat, interioritzat i posat en pràctica per tothom que hi participi o hi vulgui participar. L'organització del document consisteix en una part «teòrica» i un punt d'accions. En aquest cas cal que es determini gent que els tiri endavant i assegurí el seu compliment. Hi ha 9 punts (feminisme, alliberament sexual i de gènere, ecologisme, antifeixisme i antiracisme, habitatge, socialisme autogestionari, celebrar i celebrar-nos, alliberament nacional i antirepressió)

A què ens referim quan parlem de marc polític? El marc polític són les idees que vertebraven les maneres de fer i les decisions que es prenen a l'Ateneu Popular la Malgirbada de Granollers. Tot i que tots els punts aquí recollits tenen un clar tall ideològic, l'objectiu del marc polític no és definir únicament una opció ideològica tancada sinó una «ecologia de sabers» que reculli diversos conceptes des de les experiències de les lluites socials que confronten la crisi del sistema actual. També s'hi recullen conceptes que confronten les formes habituals de presa de decisions i les maneres de relacionar-se en comunitat.

1. Feminisme

En el context que vivim és minoritzat tot allò que fa referència a la representació i posició de les dones en la societat. S'arraconen els temes que afecten els nostres cossos (assetjament, menysteniment, violència, etc.) a allò íntim o privat i, per tant, son considerats per la societat com a temes minoritaris. Mentrestant, l'espai públic resta dominat per la hipertròfia violenta masculina sortida de l'estructura patriarcal. Entendre-la permet entendre les jerarquies i relacions de poder existents que afecten tota la societat. És en aquest cristall estructural jeràrquic i violent on s'hi disposen les formes actuals de patriarcat en la família, colla, assemblea, centre de treball o estudi. Aquestes formes es transposen també a d'altres relacions que es formen a imatge i

semblança d'aquestes: les racials, colonials, les desigualtats entre les ciutats amb les seves perifèries/ruralitats, les discriminacions culturals, etc. En aquest sentit la primera escena del teatre patriarcal és en les relacions de gènere, però com a estructura, la relació entre diferents posicions de poder es revisita en infinitat d'actes i s'assaja a diferents escenes on hi hagi una diferència de poder i valor [1].

A La Malgirbada volem generar un espai feminista i amable amb totes les persones que en vulguin formar part i creiem que l'espai físic i l'arquitectura condicionen el desenvolupament i les relacions de les persones que l'habiten. A l'hora de pensar l'espai de l'Ateneu hem volgut tenir en compte el treball que han fet els darrers anys col·lectius d'arquitectes i sociòlogues feministes [2-3] a escala ciutat o habitatge, i aplicar els seus plantejaments i estratègies a la nostra realitat. Hem volgut qüestionar les distribucions i lògiques espacials a les que estem acostumades i repensar els espais amb perspectiva de gènere i des d'una mirada interseccional, posant la vida i les tasques reproductives al centre.

El feminisme lluita pel reconeixement de les dones com subjectes de ple dret en igualtat amb la resta de persones que mai haurien de ser privades de cap bé o dret per motiu del seu gènere. Actualment es parla de feminismes en plural, doncs és notori que són molt diversos. Malgrat hi ha molts debats oberts en aquesta diversitat la visualització del discurs feminista ha fet aflorar l'inseparable lligam entre patriarcat, capitalisme i destrucció ecològica [4], entre d'altres. Així doncs, és necessari prendre la lluita feminista com una lluita per la vida que ha d'anar de la mà amb la lluita en contra el capitalisme. En aquest sentit, ens definim com a feministes de classe amb perspectiva interseccional: lluitem per acabar amb les desigualtats que generen el patriarcat i el capitalisme que ens explota i oprimeix de múltiples maneres [5]. Reivindiquem una classe treballadora diversa i precaritzada que lluita contra múltiples opressions que travessen les nostres vides i cossos. El feminisme de classe és l'eina per construir un nou model d'organització social, productiu i cultural, basat en la igualtat i la justícia social. La nostra autonomia feminista no s'alimenta de dogmes ni mandats, es manté ferma en contra de qualsevol intent de llevar-nos la nostra singularitat i està compromesa amb maneres alternatives de fer i estar en allò íntim, privat i públic.

Línies d'acció i pràctiques concretes:

- **Ateneu la Malgirbada espai lliure d'agressions sexistes:**
 - Exercim la Sororitat i el suport mutu per apoderar-nos
 - Compartim en espais segurs les agressions que es puguin produir
 - Ens organitzem col·lectivament per denunciar i visibilitzar les agressions
 - Disposem d'un protocol contra les agressions dins de l'espai de l'Ateneu Popular la Malgirbada
- **Feminisme de forma transversal a La Malgirbada:**
 - Prenem consciència dels rols i actituds masclistes dins dels espais assemblearis i establim dinàmiques per no invisibilitzar participació ni opinió per qüestions de gènere, origen, llengua, etc.
 - Utilitzar un llenguatge inclusiu: no sexista ni discriminatori.

-Tractem el feminisme com una lluita present a tota la nostra acció política, i no com un eix aïllat. Qualsevol acte que es faci a l'espai ha de tenir el vist-i-plau dels punts recollits pel consell feminista no mixta (espai segur, sense dinàmiques excloents/masculinitzades, etc.).

-Disposem d'un espai no mixta feminista d'apoderament i seguiment de les activitats i dinàmiques de l'Ateneu Popular la Malgirbada.

- Tenim l'accessibilitat de tots els col·lectius com a prioritat en la distribució de l'espai (accés, cambres higièniques, recorreguts...)

- Treballem per assegurar una percepció de seguretat a totes les persones que vulguin participar de l'Ateneu, trencant amb els ambients masculinitzats que sovint es generen en entorns festius o de relacions socials.

- Donem un espai còmode i segur a les tasques reproductives que sovint queden arraconades per les tasques productives i de consum, i així vetllar per la seva visibilització.

- Apostem per espais flexibles i sense jerarquies que puguin adaptar-se a les necessitats de totes les persones i col·lectius.

- **Participació de la lluita feminista a Granollers:**

Participem de la xarxa feminista del territori

Som presents activament en les diades feministes bé sigui com a membres de la Malgirbada a títol individual o com a Ateneu.

Fem i col·laborem en actes i campanyes.

2. Alliberament sexual i de gènere

El patriarcat estableix dues formes d'existència possibles: es pot ser home o es pot ser dona. La pertinença a un o altre grup condiona un llarg seguit de coses: se'ns atribueixen uns tarannàs, unes actituds, uns rols, i fins i tot unes feines o privilegis socials segons el sexe que se'ns assigna al néixer. S'estableix, així, un sistema de dominació de l'home sobre la dona.

La categoria del sexe funda la societat com a heterosexual, i estreny encara més la cotilla establint com a «natural» únicament les relacions sexe-afectives d'un home amb una dona. El sistema sexe/gènere ens conforma el cos i la ment, fins al punt que no podem pensar fora d'ell. Ens empresona a ser i a comportar-nos com se'ns ha dit que és «natural» segons quin sigui el sexe assignat [6]. Lluny de ser un fet natural, el sexe i el gènere són construccions socials, doncs les diferències es creen sempre dins d'un ordre econòmic, polític, ideològic.

Aquelles identitats o opcions sexuals que no encaixen amb aquest motlle, i les seves expressions, són considerades perifèriques i posen en qüestió el propi heteropatriarcat. Són, per tant, invisibilitzades o rebutjades a través de violències diverses, des de simbòliques o materials fins a la violència física explícita. Aquestes violències prenen diferents formes i intensitats, depenent, per exemple, de si se surten únicament de la imposició heterosexual (gais i lesbianes) o si directament posen en perill el sistema de categories (trans)

-essent normalment més severes en aquest últim cas-, o de si es creuen amb altres sistemes d'opressió com pot ser el racisme.

L'Ateneu Popular La Malgirbada ha de ser un espai on les persones ens sentim segures i còmodes en la nostra expressió de gènere i on puguem ser lliures d'optar per aquella opció sexual que més ens plagui. Ha de ser un espai, també, de visibilització i normalització de les identitats de gènere no normatives (trans, intersex) així com de sexualitats fora d'allò hetero (gais, lesbianes, bisexuals).

Línies d'acció i pràctiques concretes:

- **Espai lliure d'agressions per raó de gènere o d'orientació sexual:**

Compartim en espais segurs les agressions que es puguin produir

Ens organitzem col·lectivament per denunciar i visibilitzar les agressions

Disposem d'un protocol contra les agressions dins de l'espai de l'Ateneu Popular la Malgirbada

- **Visibilització d'identitats de gènere i orientacions sexuals no normatives:**

En les produccions gràfiques, audiovisuals, així com en l'espai mateix de l'Ateneu hi ha elements de visibilització del fet LGTBI.

En dates assenyalades (31 març: visibilitat trans, 26 abril: visibilitat lesbiana, 17 maig: dia contra la lgtb-fòbia, 28 juny: orgull LGTBI...) s'organitzen activitats relacionades i es fan publicacions a xarxes, així com durant tot l'any.

- **Participació en la lluita per l'alliberament sexual i de gènere:**

Establim vincles i aliances amb els col·lectius organitzats per l'alliberament sexual i de gènere del territori.

Fem i col·laborem en actes i campanyes.

3. Ecologisme

Existeix un ecologisme popular que va més enllà de verdejar el sistema econòmic capitalista i del desenvolupament sostenible mentider i generador de desigualtats. També que va més enllà de la mera protecció, certament important, de la naturalesa. És la defensa de la gent en contraposició dels macroprojectes que contaminen aigües, destrossen territoris o talen boscos, per exemple, i comprometen els mitjans de sosteniment de la vida, tan simbòlic com material, dels habitants d'aquelles zones. La maquinària capitalista impulsa tant el consum que les fronteres d'extracció i transport de mercaderies i matèries travessen qualsevol geografia. Sovint els països empobrits o les zones empobrides dins de països rics són els que tenen un major patiment. Arreu del món hi ha resistència a la destrucció capitalista, allò que anomenem ecologisme popular o moviment de justícia ambiental [7]. Les experiències de resistència popular contra l'avenç de l'extractivisme confronten l'avenç triomfant del capitalisme i en discuteixen el seu projecte de despossessió i misèria.

Des de l'Ateneu La Malgirbada volem reivindicar l'ús de la bicicleta com a acte polític. És un acte reivindicatiu que posa sobre la taula, no només el problema ecològic derivat de l'ús abusiu de combustibles fòssils finits en vehicles motoritzats, sinó també les problemàtiques sanitàries (pol·lució) i el disseny de les grans ciutats. Actualment ens veiem desbordats per l'urbanisme "cotxe-cèntric" que tant espai ha tret. N'hi ha que veuran l'alternativa dels vehicles elèctrics com a resposta, però no és una solució a llarg termini. És més aviat una proposta dissenyada per les grans administracions capitalistes dins d'un sistema asfixiant que no dona marge a cap tipus d'alternativa més enllà del creixement il·limitat insostenible. L'augment dels cotxes elèctrics suposa més ús de minerals, per la fabricació de les bateries, extrets de formes agressives en condicions precàries en països del sud global. Per això promovem l'ús de la bicicleta, per reivindicar la sobirania sobre la forma de transport [8], la capacitat de decidir la manera més òptima de desplaçar-se, la de fer entregues i com mitjà lúdic per teixir coneixement amb altres organitzacions (Granollers Pedala).

Cal remarcar la col·lectivització de les persones en organitzacions que promouen l'ús eficient de mitjans de transports, malament anomenats, alternatius. Aquestes donen resposta a una crisi urbana de mobilitat, ecològica, amb perspectiva de gènere i per treure l'estigma lligat a l'ús de la bicicleta. Des d'una mirada antropològica observem una clara paradoxa: hi han països tan empobrits que encara van amb bicicleta i d'altres tant enriquits que comencen a anar amb bicicleta. La nostra mirada ens du a la bicicleta com allò inclúsiu per a totes, com l'alternativa viable que ja s'està implementant [9].

Sovint les grans xifres econòmiques formen part d'un engany i manipulació, doncs el creixement econòmic queda en mans de pocs i les formes de generar aquest guany generen externalitats [10]. Un cas paradigmàtic serien les empreses que s'enriqueixen amb la destrucció de selves que esdevenen, un cop erosionada la seva biodiversitat, punts de generació i propagació de pandèmies. És a dir, es privatitzen els guanys i se socialitzen les pèrdues. A més del extractivisme directe, aquest creixement es basa en el consumisme superflu i precaritzo o exclou de remuneració d'altres feines com l'agricultura i les tasques (feminitzades) de cura que sostenen la vida [11]. Així doncs, des de l'Ateneu Popular la Malgirbada de Granollers reconeixem la importància de denunciar i rebel·lar-nos contra aquest projecte somort capitalista, causant del col·lapse climàtic actual i del patiment de tanta gent al món. No ens hi resignem i treballem en formes col·lectives per combatre'l i capgirar-lo per prioritzar la vida.

Línies d'acció i pràctiques concretes:

- Des de l'Ateneu Popular la Malgirbada donem suport **als moviments de justícia ambiental** que travessen la nostra geografia (no ens vendreu la moto, protecció del Montseny, etc.) i donem suport als moviments de justícia ambiental a escala planetària que lluiten contra l'ecocidi capitalista:

-Participem d'accions de protesta en conflictes ambientals.

- Disposem de l'ateneu i de recursos per donar suport logístic o material a la lluita ecologista.

-Fomentem la difusió i la comprensió del vincle entre capitalisme i destrucció ecològica, especialment en la situació pandèmica actual i probablement futura. Ni negacionistes, ni sotmesos.

- Treballem per reubicar **nous significats entre allò rural/urbà a Granollers i entorn vallesà.**
- Com a projecte col·lectiu i amb voluntat de **canvi estructural ecològic:**

-Evitem qualsevol dinàmica consumista, no només com a opció individual sinó com a forma de fer col·lectivament en l'espai i de decidir el què s'hi fa. Prioritzem l'intercanvi, l'elaboració pròpia, l'economia del regal i el reciclatge, entre d'altres.

-Evitem l'ús de plàstics com a recurs limitat en el planeta, treballem amb alternatives còmodes i funcionals.

-En l'alimentació, com a factor de gran impacte ambiental, prioritzarem productes agroecològics i de proximitat, en especial aquells produïts amb respecte a la classe treballadora i la terra.

- **No es permeten ofertes que incentivin el consum sense evidència de necessitat**, especial èmfasi amb el consum d'alcohol i ofertes (per ex. 2x1).
- Ens proveïm de **serveis i subministraments d'origen renovable i cooperatius** (Fiare, la Magrana Vallesana, etc.)

4. Antifeixisme i Antiracisme

Són molts anys de lluita antifeixista i antiracista, d'ençà les lluites en contra el feixisme autoritari europeu al primer quart de segle XX o la resistència a les colonitzacions dels segles XV al XX i els moviments reeixits antiesclavistes i en contra la discriminació de finals segle XIX i XX. Però malgrat tants anys de lluita avui l'antifeixisme i l'antiracisme segueixen sent necessaris. El feixisme és sovint l'opció del capitalisme quan el maquillatge «democràtic» ja no funciona al poder per generar beneficis a capitalistes i desposseït a la classe treballadora. Els següents exemples mostren aquesta tendència arreu. El gener de 2021 vam veure com grups armats d'ultradreta assaltaven el Capitoli dels Estats Units. A Hongria el president xenòfob Viktor Orbán va obtenir, el març del 2020, plens poders executius: aprofitant la crisi del coronavirus, va aconseguir aprovar una llei que li permetia governar per decret de manera indefinida, sense sotmetre's a eleccions. A Espanya els atacs violents a centres de menors migrants no acompanyats són un degoteig constant. A Itàlia, el fins fa poc vici-ministre, Salvini, deia que Itàlia necessitava centres de deportació per frenar l'arribada de migrants a les costes [12]. D'això se'n diu feixisme que és la ideologia que legitima la desigualtat i que defensa i tracta de legitimar que alguns valen i mereixen menys que d'altres. Una ideologia que entén les desigualtats entre grups socials com una cosa intrínseca, natural, fins i tot científica. En aquesta ideologia no hi ha límits i els drets de les persones es poden anar traient fins que no en quedi cap. És la formulació de l'odi en doctrina política [13].

L'antifeixisme, així com l'antiracisme, és la lluita en pro a la igualtat i acceptació en dignitat de tothom de la diversitat humana conviscuda. La lluita antifeixista és un deure i una necessitat. Ens trobem en un moment de creixement del moviment feixista, on aquest té més representació que mai a les institucions públiques de

Catalunya i on les accions feixistes es mostren a plena llum del dia. No ha desaparegut mai dels nostres barris i ciutats. On els discursos racistes, xenòfobs, homòfobs, transfòbics, masclistes hi tenen espai. Discursos de superioritat d'uns envers els altres. El feixisme no és una opinió, ni una ideologia que tingui cabuda en cap espai, tampoc a la Malgirbada.

Defensem la llibertat per sobre de tot. Més enllà del que clàssicament s'interpreta com a antifeixisme (que moltes vegades es tracta de moviments reduïts i minoritaris que es dediquen a la confrontació directe amb aquelles persones o entitats identificades com d'extrema dreta), nosaltres tenim una estratègia una mica més àmplia que això. Consisteix en crear un espai en què totes les persones que vulguin, independentment de l'origen, color, religió, cultura, puguin venir a un lloc on tenir un projecte en comú, fer coses braç a braç i treballar en col·lectiu. Nosaltres creiem que els vincles que s'estableixen fent aquestes coses creen un teixit social sòlid que no permet que els discursos d'extrema dreta calin en la gent i moguin gent." [14]

Línies d'acció i pràctiques concretes:

- A la Malgirbada no es permet cap actitud, activitat o acció de caire racista, xenòfoba, homòfoba, transfòbica, masclista o feixista. I ens dotem de protocol antiracista, així com d'altres que s'han recollit en d'altres punts per tractar-les i combatre-les.
- No entenem, ni compartim cap estat totalitari.
- Creiem que la Malgirbada és un espai obert a qualsevol persona que no reproduïx aquest pensament.
- Participem com a altaveu i organització en campanyes de lluita i denúncia del discurs d'odi.
- Disposem de l'ateneu per tal que sigui un punt de solidaritat amb companys i companyes nascuts a d'altres parts del món i que necessitin acompanyament i informació en temes de residència i feina. S'hi fan jornades i actes per tractar aquests temes.
- L'ateneu la Malgirbada no existeix discriminació per motius religiosos de caire estigmatitzador i desconfiat (p.ex. islamofòbia)
- Disposem de l'ateneu i de recursos per donar suport logístic o material a la lluita antifeixista i antiracista.
- Fem actes de record en aniversaris o dates assenyalades en l'antifeixisme (alliberament camps d'extermini nazi, record dels represaliats pel franquisme, etc.). En definitiva fem un treball de memòria històrica.

5. Habitatge

Les persones necessitem un habitatge, és a dir un lloc digne on viure. Aquesta necessitat bàsica xoca frontalment amb la dictadura de la propietat privada defensada feroçment per propietaris i rendistes que res no produeixen. Ells tenen la capacitat de cobrar lloguers, normalment abusius, o especular amb immobles per

treure'n benefici. Aquesta pràctica nega l'ús de l'habitatge segons les necessitats de les persones i prioritza que esdevinguin una mercaderia més, l'enèsima via d'acumulació de capital. El dret a la propietat es sacralitza mentre l'accés a un habitatge esdevé font de desigualtats, patiments i molta violència. La perversitat del benefici capitalista va de la mà de la precarietat i desposseïó habitacional. L'exclusió residencial és soferta especialment per persones empobrides en consonància amb el racisme de propietaris i gestors.

A l'Ateneu Popular La Malgirbada entenem que la defensa d'un habitatge digne confronta la dominació de la propietat privada i a la mercantilització d'un dret bàsic com és l'aixopluc. Les cases han de ser per a que s'hi visqui. Tothom ha de tenir un lloc digne on viure. A més d'això, els processos encoberts d'expulsió que obliguen gent a marxar del barri, la ciutat o la comarca per la impossibilitat de pagar el lloguer, generen desarrelament i trinxen els vincles que conformen les nostres comunitats. Apostem, doncs, per teixir xarxes de suport mutu que ens permetin resistir i articular respostes. Aquest embat a la propietat privada i la mercantilització de l'habitatge és manifest en l'acció d'organitzacions com la PAH a Granollers, així com d'altres PAH/C i sindicats d'habitatge, de barri o de poble de tota la comarca. Són aquests grups de gent organitzada que quan cal posen els cossos per aturar desnonaments, assenyalen els culpables de la desposseïó i alliberen habitatges buits de bancs, fons voltors i grans tenidors.

Línies d'acció i pràctiques concretes:

- **Participem de la lluita per l'habitatge**

Ens coordinem amb la PAH Granollers en l'acció política referent a l'habitatge, participant de les seves mobilitzacions i campanyes o desenvolupant-ne de conjuntes.

- Disposem de l'ateneu i de recursos per donar suport logístic o material a la lluita per un habitatge digne.
- Generem una **retòrica descriminitzadora de l'okupació** per necessitat bàsica o acció política i visibilitzem les dificultats habitacionals de qui s'hi veu obligat.
- Denunciem el fracàs de l'estat i el sistema capitalista per dotar-nos d'aixoplucs dignes.
- **Prenem part en accions i campanyes en l'àmbit comarcal i nacional.**

6. Anticapitalisme i autogestió

Els principis socialistes pretenen abolir el sistema econòmic assentat en el benefici desigual, la plusvàlua i l'acumulació de capital, tot disposant els mitjans de producció i de canvi a la propietat col·lectiva i acabar així amb les diferències de classe, l'Estat centralista i la coacció del capitalisme [15]. Amb tot, l'anticapitalisme no consisteix només en destruir el poder capitalista. Exigeix també que el conjunt de població sotmesa abandoni la seva situació de dependència al poder i accedeixi a la independència [16] a

través de la sobirania en l'aprenentatge, coneixement, recursos, presa de decisions, maneres de fer i relacionar-se. Així doncs, per construir un nou món anticapitalista cal que aquest es desenvolupi en el marc de l'autogestió i l'apoderament.

Un grup autogestionat és un grup que es dirigeix a ell mateix. En l'autogestió totes les decisions les pren la col·lectivitat i alhora ella mateixa es veu afectada per aquestes decisions. Un col·lectiu autogestionat és incompatible amb jerarquies. Per molt que ens ho intentin posar al cap no hi ha res de «natural» en que uns manin i els altres obeeixin [17]. Volem manar obeint tot exercint una democràcia directa interna [18]. Quan parlem d'un sistema autogestionat parlem d'un sistema en el qual aquella gent que hi desenvolupi una activitat decideix col·lectivament el que hi vol fer i com ho fa amb un únic límit: treballar amb l'horitzó comú de la transformació social. En aquest sentit, una de les eines principals de la classe treballadora és el sindicalisme combatiu. El sindicat constitueix una organització obrera unificada que té per objectiu la defensa de la classe treballadora i la preparació i promoció pràctica de la reedificació de la vida social segons l'horitzó socialista autogestionari. Té doncs dos objectius, per una banda donar força a la classe treballadora en contra els patrons i assegurar, per tant, les nostres condicions materials com a força obrera. Per altra banda, serveix d'escola per l'aprenentatge emancipatori en l'horitzó socialista [19].

Línies d'acció i pràctiques concretes:

- En l'autogestió desenvolupada en l'Ateneu Popular la Malgirbada tractem les decisions dins la democràcia directe no delegativa, és a dir exercida per aquelles persones (i representant col·lectius) que desenvolupen activitats a l'ateneu.
- Les decisions es prenen horitzontalment en assemblea a l'ateneu per aquelles persones (i col·lectius) que hi desenvolupen activitats. Amb tot, defugim l'assemblearisme naïf i optem per donar centralitat al marc organitzatiu i polític, per articular-lo autònomament en comissions. Cal prioritzar les decisions de rellevància de fons i gestionar la dinàmica rutinària per no desgastar les eines decisòries assembleàries, ja feixugues de per sí.
- No tenim dependència d'ens externs estatals ni corporatius per la gestió de la infraestructura de l'ateneu ni les seves activitats.
- Lideratges rotatius en portaveu/representació.
- Sense jerarquies odioses.
- Participació conscient, segura i sobirana en la presa de decisions.

- Disposem l'ateneu la Malgirbada per tal de fer difusió de la lluita sindical en sindicats combatius i estendre la importància de la sindicalització com a eina de la defensa de la classe treballadora.

7. Celebrar i celebrar-nos: alternatives d'oci

La festa, en el sentit de celebració pública i popular, és un esclat de la vida social. La festa estructura el nostre temps i espai, doncs trenca amb la quotidianitat laboral rutinària altrament contínua. A més, la festa viu en conflicte constant amb la voluntat de control social d'administracions i tècnics urbanistes, així com amb el productivisme i la dictadura de la feina assalariada i el temps lliure condicionat. En aquest afany de control, les festes, en la seva diversitat, s'intenten reubicar en espais exclusivament dedicats, «festòdroms», sovint situats als afores de la trama urbana. La festa és un reflex de la realitat i s'hi plasmen divisions socials o de classe, exclusions de grups de persones que no son benvinguts i conflictes propis de la societat. En la nostra societat consumista i capitalista, la festa viu també en conflicte, doncs, amb l'imperi del consum [20].

A l'Ateneu, la festa també ens omple de vida; ens fa fruir, cantar, ballar. Fem festa per celebrar i per celebrar-nos, per compartir alegries, victòries -siguin grans o petites-, o simplement com a excusa per trobar-nos i gaudir de ser i estar plegats. Tot i això, som conscients que algunes violències troben un clima de connivència i s'accentuen en les festes. Ho són les agressions masclistes i LGTBIfòbiques, entre d'altres. Sovint aquestes violències van associades d'una manera o una altra al consum massiu d'alcohol i l'excusa de l'«haver begut». El que és problemàtic és la centralitat de les drogues (legals o il·legals) en unes festes molt masculinitzades: excusa augmentada a les violències sexuals, competició masculina per veure quin mascle aguanta més... Emancipar les nostres festes de l'alcohol com a peça central cedeix el lloc al ballar, cantar, glosar, compartir un àpat, escoltar música, organitzar un concert, xerrar, etc. En definitiva, reapropiar-nos de l'espai festiu, arrabassant-lo de les mans del patriarcat i del capitalisme.

Línies d'acció i pràctiques concretes:

- Organitzem festes per celebrar la vida i celebrar-nos en col·lectiu.
- Concebem els carrers i places com a espais a reapropiar-nos per esdevenir festius o reivindicatius i no ens sotmetrem al poder institucional que domina l'espai «públic».
- Les festes són esdeveniment per celebrar-nos i el consum personal no és al centre de la celebració, sinó quelcom que lliurement tothom pugui fer en consideració i respecte amb la resta de gent que hi sigui present.

- En organitzar les festes, es vetlla per alliberar-les de violències patides per tothom que no forma part del cànon dominant, és a dir de la normativitat.
- Les festes compten d'un protocol, com ja comentat en d'altres punts, d'agressions masclistes, racistes i LGTBI-fòbiques, amb un grup de gent responsable per acompanyar les eventuais persones agredides i actuar quan calgui contra agressors.
- Si es serveix alcohol en una festa, la gent responsable (organització, barra, protocol d'agressions...) es manté abstèmia per poder atendre les necessitats derivades de la seva responsabilitat.

8. Alliberament nacional

L'alliberament nacional és un procés, articulat com a moviment social, que pretén assolir la independència en nacions o pobles no reconeguts pel poder oficial estatal o bé sotmesos a un poder colonial o varis. En aquest cas independència és un mot polisèmic doncs es refereix al reconeixement de la sobirania d'un poble sobre ell mateix i pot prendre varies formes (estat, confederació, etc.). Els estats/nació actuals, nascuts entre els segles XIX i XX, son fruit o bé de processos colonials, o de processos de dominació d'un grup majoritari en les fronteres dominades per un determinat estat en contra de la resta de pobles que hi puguin haver. S'imposa l'idioma majoritari, es reivindiquen (falsament) com a universals uns fets culturals esbiaixats per la propaganda del poder (nacionalisme banal [21]) i s'hi instauren marcs mentals de dominació, subordinació o negació de la pròpia identitat. En clau d'exemple, per una banda tenim fronteres vergonyoses traçades amb escaire i cartabó per poders colonials com l'espanyol, francès, anglès o portuguès (com s'observa en qualsevol mapa del continent africà per exemple) i per l'altra, o en combinació, tenim estats/nació, com molts d'uropeus, on uns trets culturals determinats pel poder, una llengua i uns sistemes de propaganda juxtaposen nacions minoritzades a la dominant.

Cal diferenciar els conceptes estat, nació i estat/nació. Per una banda, l'estat és una institució que té un domini territorial sobre una geografia i hi exerceix el seu poder mitjançant diferents organismes (exèrcit, escoles, fronteres, etc.). Per altra banda, la nació és el poble autoidentificat que comparteix normalment un marc comú lingüístic (o plurilingüístic) i una cultura popular diferenciada, o singular [22], de l'oficial, entre d'altres. L'estat-nació es basa en la possessió d'uns elements de poder —un mateix govern, una moneda, un idioma oficial— i una cultura oficial que per bé que comuns en certa part d'una població determinada no són mai elements definitoris d'aquesta, sinó més aviat exponents de la seva submissió. En el cas de la geografia peninsular on ens trobem és palesa la presó de pobles que és l'estat colonial espanyol. Els Països Catalans resten repartits entre l'estat espanyol i francès i alhora distribuït en diferents unitats administratives espanyoles i franceses. A l'Ateneu Popular la Malgirbada lluitem per l'alliberament dels pobles oprimits com un pas central per l'alliberament de la pròpia condició humana, comunitària i social ver la dominació.

Sempre combatent la xenofòbia i tot tarannà excloent amb la minoria. Tot comença en un mateix i doncs creiem en el moviment popular des de baix per la sobirania i auto-determinació dels Països Catalans en l'embat emprès en els darrers anys al Principat amb el primer d'octubre com a esdeveniment central seguit del 3-O. Nogensmenys, no restem cecs a la mentida del poder regional i a una independència condicionada i limitada, sense oposició a la modernitat capitalista no hi haurà alliberament nacional [23].

Línies d'acció i pràctiques concretes:

- Participem en la solidaritat amb tots els pobles i nacions oprimides del món. Així com de la pròpia (Països Catalans) o pròpies (Occitània, Sahara Occidental, la Nació Amazic, etc.).
- Dotem d'espais de voluntariat i acompanyament a tothom qui vulgui aprendre o millorar les seves capacitats comunicatives en català.
- Prenem el català com la llengua comuna en l'Ateneu i la necessitat de reivindicar-la i normalitzar-ne l'ús.
- Ens oposem a l'estat burgès i la paròdia cultural transmesa pel poder en contraposició a la cultura viva popular tot organitzant esdeveniments vius (glossades populars, àpats comunitaris tipus calçotades, etc.).
- Tot i el marc d'alliberament establert per l'Ateneu la Malgirbada, no prioritzem la distribució de simbologia molt marcada quant a fets nacionals (p.ex. gran desplegament d'una estelada al local) sinó que el propi simbolisme de l'espai recull les diverses lluites existents en l'anomenada ecologia de sabers en part aquí recollides (ecologisme, feminisme, autogestió, etc.).
- Som internacionalistes és a dir que defensem la col·laboració entre els pobles sense distinció pel suport mutu i la coordinació. Més que mai en un capitalisme hegemònic que globalitza aquest sistema de mort cal restar amb fermesa en les xarxes internacionalistes i donar suport a tota lluita que confronti la hidra capitalista des de qualsevol racó del món.

9. Antirepressió

Els sistemes de poder es doten d'eines per violentar, controlar o dominar la població [24]. Tota aquella dissidència que pugui realment confrontar el poder dominant pateix d'aquestes estratègies del poder. Patir la repressió policial/estatal/carcellera suposa una trencament de la comunitat de la qual es forma part. Alhora, a més de molt de patiment per la pròpia persona i l'entorn proper, desperta processos de solidaritat antirepressiva, dificultats sovint per les grans campanyes mediàtiques criminalitzadores. La repressió als Països Catalans i a la resta de la península ibèrica no és nova, els moviments independentistes, antifranquistes, socialistes o anarquistes n'han patit en les darreres dècades. Amb tot, arran del procés independentista català els represaliats i la dimensió de la causa ha arribat a centenars de persones, des d'alcaldes de pobles petits a militants de base (com els CDRs), activistes informàtics o representants cívics o polítics.

En afegit de les pròpies causes polítiques, l'estat carceller neix també de la violència en contra les persones sotmeses a la desposseïció i pobresa. Els pobres van a la presó, doncs és un sistema de dominació autoritària de l'estat per controlar els grups més necessitats d'un canvi sistèmic i alhora més vulnerables a l'atzucac en que vivim. Així doncs des de l'Ateneu popular la Malgirbada de Granollers, treballem per denunciar el sistema carceller en que vivim així com la persecussió de la dissidència política i el patiment que genera.

Línies d'acció i pràctiques concretes:

- Organitzem esdeveniments per denunciar i recaptar fons per causes antirepressives polítiques.
- Denunciem i fem pedagogia del sistema carceller que empresona persones per l'exclusió material que pateixen.
- Tenim protocols d'acompanyament i suport en casos que algun membre de l'assemblea o proper estigui patint processos repressius, com és caixa de solidaritat, acompanyament legal, etc.
- ¡Prou repressió!

Referències

- [1] Segato, Rita. "Las estructuras elementales de la violencia." Bernal: Universidad Nacional de Quilmes (2003).
- [2] Equal Saree <https://equalsaree.org/>
- [3] Col·lectiu Punt 6 <http://www.punt6.org/en/>
- [4] Berta Cáceres líder indígena i activista social assassinada per la seva lluita: «*Mientras tengamos capitalismo este planeta no se va a salvar porque el capitalismo es contrario a la vida, a la ecología, al ser humano y a las mujeres*».
- [5] Federici, Silvia. "El patriarcado del salario." Críticas feministas al marxismo (2018).
- [6] Butler, Judith. Gender trouble: Feminism and the subversion of identity. Routledge, 2011.
- [7] Alier, Juan Martínez. De la economía ecológica al ecologismo popular. Vol. 60. Icaria Editorial, 1994.
- [8] Illich, Ivan, and Anne Lang. "Tools for conviviality." (1973).
- [9] Delgado, Manuel - [Bicicleta i Ciutat](https://www.youtube.com/watch?v=0lVfRRLD_Yg) (Vídeo) https://www.youtube.com/watch?v=0lVfRRLD_Yg
- [10] Taibo, Carlos. El decrecimiento explicado con sencillez. Los Libros de la Catarata, 2019.
- [11] Herrero, Yayo. "Apuntes introductorios sobre el ecofeminismo." (2015).
- [12] Andiñach, Pol. «tothom pot ser antifa». Tigre de Paper. (2021)
- [13] Viñas, Carles. "De l'extrema dreta al nacional-populisme." divÈrsia 4 (2013).
- [14] Comunicació directe d'un membre de l'Obrera de Sabadell.
- [15] Joyeux, Maurice. Autogestion, gestion directe, gestion ouvrière. Chadwyck-Healey Incorporated, 1972.
- [16] Gerber, John P. Anton Pannekoek and the Socialism of Workers' Self Emancipation, 1873-1960. Vol. 10. Springer Science & Business Media, 1989.
- [17] Castoriadis, Cornelius. The imaginary institution of society. Mit Press, 1997.

- [18] Bookchin, Murray. *The ecology of freedom*. New Dimensions Foundation, 1982.
- [19] Rocker, Rudolf. "Anarcosindicalismo." *Teoría y práctica* (1978).
- [20] Delgado, Manuel, et al. "Carrer, festa i revolta: els usos simbòlics de l'espai públic a Barcelona (1951-2000)." (2003).
- [21] Billig, Michael. *Banal nationalism*. Sage, 1995.
- [22] Fontana, Josep. *La formació d'una identitat: una història de Catalunya*. Vic: Eumo, 2014.
- [23] Ocalan, Abdullah. *Democratic confederalism*. Lulu Press, Inc, 2015.
- [24] Foucault, Michel. *Vigilar y castigar: nacimiento de la prisión*. Siglo XXI, 2000.